

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HADJ - HAMOU

ΑΝΤΑΛΟΥΖΑ!... ΑΝΤΑΛΟΥΖΑ!...

ΑΚΟΜΑ τὸν βλέπω, ἀκόμῃ τὸν ἀκούω νὰ φωνάζῃ μέσα στὴν ἔρημῃ νύχτα:

— Ἀνταλούζα, Ἀνταλούζα, ποῦ εἶσαι; ὦ! ἀλλοίμονο! Πέθανες, πέθανες, ἀγάπη μου!... Πέθανες!...

Κι νεῖς δὲν ἀπαντοῦσε στὰ λόγια του, ἐκεῖνος μόνο ἔτρεχε μέσα στὸ σκοτάδι, ἐκεῖνος μονάχα φώναζε καὶ ἡ φωνὴ του ἔβγαине σὰν θρήνος ἀπ' τὸ στήθος του.

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα!...

Ἦταν πολὺ γλυκεῖα, πολὺ μεθυστικὴ κι' ἀνοιξιὰτικὴ ἐκεῖνῃ ἡ νύχτα. Ἐνα ἀεράκι ἐλαφρὸ ἔπνεε γύρω, καὶ τὸ ἀρώμα τῶν τριανταφυλλῶν καὶ τῶν γαρυφάλων τοῦ κήπου ἔφθανε ὡς τὴν ἄκρῃ τοῦ σκοτεινοῦ δάσους καὶ ἀρωμάτιζε τὴ χλιαρὴ ἑσπέρα. Κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι κελαῖδουσαν τὰ πουλιά, πρὸ πέρα μουρμούριζε γλυκὰ τὸ νερὸ ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ καὶ ἡ φύσι ὅλη ὠνειρεύετο βυθισμένη σὲ μιὰ θεῖα ἔκστασι...

Ἡ σκιά τοῦ ἀνθρώπου ποῦ θρηνοῦσε, γλυστρουσε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα. Ποῦ πῆγαινε μονάχος μέσ' στὸ βράδυ;

Τρία πουλάκια πέταξαν καὶ χάθηκαν στὰ θάθη τοῦ πυκνοῦ δάσους. Πίσω τους μιὰ πεταλούδα ἀνοιξε τὰ φτερά της καὶ χάθηκε κι' αὐτὴ.

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα!... ἐπανελάθε ἡ φωνή...

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς δὲν προχωροῦσε πειὰ. Εἶχε σταθῆ κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ καὶ εἶχε γονατίσει μπροστὰ της... Μιὰ ἀναρθηρὴ κραυγὴ ξέφυγε τότε ἀπ' τὰ στήθεια του... Στὴν ἡσυχία τοῦ δάσους ἀντήχησε παράξενα ὁ ἦχος μιᾶς φωνῆς.

— Ναι, ναι, Μπουζιέν, σ' ἀκούω, σ' ἀκούω, ἀγαπημένε μου!... τοῦ φάνηκε πὼς ἀκούσε νὰ τοῦ λὲῖ ἡ φωνὴ ἐκεῖνη ἀπὸ μακριά...

Τὰ μάτια του δὲν ἔβλεπαν κανένα καὶ ὅμως ἕνα ρίγος πέρασε ἀπ' ὄλο του τὸ κορμί...

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα! ψιθύρισε ἀκόμα μιὰ φορὰ ὁ Μπουζιέν...

Μὲ δὲν ἔλαθε καμμιά ἀπάντησι ἡ ἡσυχία κ' ἡ σιωπὴ ἀπλωνόντουσαν γύρω. Τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔπνεε πάντοτε καὶ μεθοῦσε μὲ τὸ ἀρώμα τῶν τριανταφυλλῶν καὶ τῶν γαρυφάλων ὅλη τὴν κοιμισμένη φύσι.

— Ἐλα, Μπουζιέν, σὲ περιμένω!...

Καυμένη Μπουζιέν! Ποιὸς ἤξερε πὼς ἡ ἀγάπη σου θάταν τόσο ἀτυχή...

Ὡς τὸ πρωτὶ ἔμεινε γονατιστὸς μπροστὰ στὴν πηγὴ τοῦ Ὀναϊζά. Ἡ ψυχὴ του σπάραζε ἀπ' τὸν πόνο. Ἀπ' τὸ θολωμένο μυαλό του περνοῦσαν σὰν ὀπτασίες ὅλες ἡ ἡμέρες τοῦ παρελθόντος. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ τοὺς στερνοὺς παλμούς της...

Τοῦ φαινότανε πάντα πὼς ἀκούγε τὴν ἴδια φωνὴ νὰ τοῦ κρᾶζει, νὰ τὸν καλῇ κοντὰ της:

— Μπουζιέν!... ἀγαπημένε μου Μπουζιέν!...

Εἶχε περάσει ὅμως πειὰ ἡ νύχτα καὶ τ' ἀστέρια χανόντουσαν ἕνα-ἕνα ἀπ' τὸν οὐρανὸ. Ἡ καρδιά τοῦ νεαροῦ ἐρωτευμένου χτυποῦσε πάντα μὲ τοὺς ἴδιους δυνατοὺς παλμούς... Ζοῦσε ἀκόμα ὁ Μπουζιέν... Τυλιγμένος στὸ ἄσπρο του μπουρνοῦζι, μὲ τὸ κεφάλι γυμνὸ καὶ μὲ τὰ κατὰμαυρα σγουρὰ μαλλιά του, ποῦ σκέπαζαν καὶ πλαισίωναν τὸ χλωμό του μέτωπο, κυττοῦσε μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ στὸν οὐρανὸ, κυττοῦσε μακριὰ πρὸς τὰ θάθη τοῦ ὀρίζοντος τὸ θαῦμα τῆς αὐγῆς ποῦ πρόβαλλε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἐυπνοῦσε μὲ τὰ χρυσὰ φτερά της τὴν κοιμωμένη ἔρημο τοῦ Ἀντάρ... Ἐνα τραγοῦδι μακρυνὸ, κάποιος ἦχος φλογέρας, μερικὲς φωνές τῶν ἀράπηδων ποῦ ἐυπνοῦσαν κι' αὐτοὶ πρωτὶ-πρωτὶ γιὰ νὰ τρέξουν στίς δουλειές του, ἀκούστηκαν...

***

Πρὶν ἀκόμα ξημερώση, καθὼς τριγύρω στὰ βουνὰ θαμποχάραζαν τὰ πρῶτὰ μηνύματα τῆς χαραυγῆς καὶ γεννοῦσαν μιὰ νέα ἐλπίδα στὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου, ὁ Μπουζιέν ἀφουγκρά-

στηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ ξαναφώναξε:

— Ἀνταλούζα!... Ἀνταλούζα!...

Μέσα ἀπ' τὸν ἡσυχὸ θόρυβο τῶν νερῶν τοῦ ποταμοῦ, καθὼς ἡ φύσις ὀλόκληρῃ ξαναγεννιότανε, ἔτοιμῃ νὰ ντυθῆ καὶ πάλι τὴν ὀλόχρυση πορφύρα τοῦ ἡλίου, ἡ ἴδια φωνή, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος κρυστάλλινος ἦχος κάποιας γυναίκας ποῦ μιλοῦσε στὴν ἀγάπη της μέσ' ἀπ' τὰ νέφη, μέσ' ἀπ' τὸ κενὸ, ἀπ' τὸ ἄπειρο διάστημα ποῦ μᾶς χωρίζει ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, ἕνα καινούργιο ρίγος ἔφερε στὴν ψυχὴ τοῦ νεαροῦ ἐρωτευμένου:

— Ἐλα Μπουζιέν, σὲ περιμένω! Ὁ Ἐλ-Φαραμπι, ὁ μεγάλος μουσικὸς μας εἶν' ἐδῶ καὶ μοῦ παίζει στὸ βιολί τοῦ τους πρὸ γλυκοῦς ἠχους, τὴν πρὸ ὑπέροχῃ μελωδία... Ἐλα, Μπουζιέν...

Τὸ τελευταῖο ἀστέρι χάθηκε κι' αὐτὸ ἀπ' τὸ στερέωμα... Τὸ ἀεράκι ἔπαψε νὰ πνέῃ... καὶ τὰ πουλιά σταμάτησαν τὸ κελαῖδισμά τους...

Ὁ Μπουζιέν εἶχε σωριαστῆ κάτω στὴν καταπράσινη χλόη καὶ ἀκίνητος κρατοῦσε ἀκόμα τὸ μαχαίρι αἱματωμένο στὰ χέρια του... Μιὰ πληγὴ φαινότανε ἀνοιγμένη στὸ στήθος του

κοντὰ στὴν καρδιά. Τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεχε εἶχε θάψει τὰ λίγα ἀγριολούλουδα ποῦ φύτρωναν γύρω ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ Ὀναϊζά...

Λίγες στιγμὲς πρὶν ξεψυχήσῃ εἶχε προφέρει ἀκόμα τὸνομά της:

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα!...

Καὶ λίγο πρὶν τὰ μάτια του κλειστοῦν γιὰ πάντα, εἶχε ἀκούσει, σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο, τὴν ἴδια φωνὴ νὰ τὸν φωνάζῃ:

— Μπουζιέν, Μπουζιέν, ἔλα κοντὰ μου...

Τώρα ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως εἶχε διαγραφῆ στὰ ὠχρά του χεῖλη... Ἡ αἰώνια ζωὴ τοῦ ἄλλου κόσμου, θὰ ἔνωσε πειὰ τίς ψυχές τους γιὰ πάντα...

***

Ὅταν πειὰ ξημέρωσε καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀπλώθηκε χαρούμενο πάνω στὸ ὠραῖο δάσος τοῦ Ἀχ-Μπλά, ὁ φτωχὸς Μπουζιέν δὲν ζοῦσε πειὰ... Οἱ ἦχοι τῆς φλογέρας καὶ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο τραγοῦδι ποῦ λίγες ὥρες πρὶν τοῦ εἶχε ξεσκίσει τὴν καρδιά του, δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ταράξῃ τὸν αἰώνιο ὕπνο τοῦ θανάτου τὸν ὁποῖον κοιμῶταν... Ἡ ψυχὴ του τώρα πετοῦσε ἀνάμεσα σ' ὅλες τίς ψυχές τῶν νεαρῶν ἐρωτευμένων ποῦ ἀκολούθησαν πιστὰ τὸν δρόμο τῆς ἀγάπης τους...

Τὸ πτώμα του τὸ θάψανε στὸν ἴδιο τάφο μὲ τὴν Ἀνταλούζα, κοντὰ στὴν πηγὴ τοῦ Ὀναϊζά.

Δυὸ μεγάλες φοινικίες ὑψωνόντουσαν στὸ ἔρημο ἐκεῖνο μέρος καὶ ἀπλωναν τοὺς πυκνοὺς ἴσκιους τους, κάτω στὴν ἀνθισμένη χλόη...

Τὸν καυμένον τὸν Μπουζιέν! Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν βλέπω ἀκόμα μπροστὰ μου, πὼς τὸν ἀκούω ἀκόμα νὰ φωνάζῃ τὴν ἀγαπημένη του κι' ἐκεῖνη νὰ τὸν κρᾶζει, νὰ τὸν καλῇ κοντὰ της...

Ὁ Ἀλλάχ ὥστόσο εἶνε μεγάλος καὶ ὅλοι πιστεύουμε πὼς θὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴ του καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζῆσῃ εὐτυχισμένος κοντὰ στὴν Ἀνταλούζα του...

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἐκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.